

Arrest

nr. 214 472 van 20 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 november 2015, verklaart er zich op 1 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 22 mei 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 23 mei 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Abed Kheil van het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U bent een pasjtoen van etnische origine en een aanhanger van de soennitische geloofsleer.

In 2007 stuurde uw vader u naar Europa, omdat hij wilde dat u er een beter leven zou maken voor uzelf door te gaan werken of studeren. U vestigde zich gedurende drie jaar in Griekenland. Omdat uw levensomstandigheden daar slecht waren en u voor uzelf daar geen toekomst zag, besloot u in 2010 om naar Afghanistan terug te keren met de hulp van IOM.

Terug in Afghanistan verveelde u zich en vroeg u aan uw oudste broer, Y., die bij de Afghan National Police, de Afghaanse nationale politie, werkzaam was, wat u moest doen. Hij raadde u om aan u in te schrijven bij de politieacademie, wat u ook deed. Na een korte opleiding bij de politieacademie in Nangarhar kreeg u in 2010 de job toegewezen van assistent van het hoofd van het detentiecentrum van de provinciale politiechef van Nangarhar. In deze functie moest u agenten van de NDS (National Department of Security) en de CID (Criminal Investigations Department) bijstaan bij de verhoren van gedetineerden. Bij die verhoren kwam soms fysiek geweld te pas. Toen er op een keer een man werd gearresteerd die beschuldigd werd van het plannen van een zelfmoordaanslag, moest u hem van uw oversten slaan. Hierna werd uw vader in uw geboortedorp in Khogyani door de lokale taliban bedreigd.

Na 9 à 10 maanden werd u vanuit deze functie gerekruteerd voor een net opgerichte Rapid Reaction Force in Samar Khail, waarbij het uw taak was om de leden van de Tsjechische PRC (Provincial Response Company) als hoofd van de radiocommunicatiedienst te ondersteunen op hun missies. Na een tweetal maanden werd u naar Kaboel overgeplaatst, waar u bij de transportbrigade, die de politiediensten over heel Afghanistan bevoorradde, aan de slag ging.

In 2015 raakte uw jongere broer S., die zelf bij de ANP aan de slag was en in Khost werkzaam was als politiecommandant, gewond bij een aanval op zijn konvooi. Hierop vroeg uw vader aan u om het vertrek van uzelf en uw broer S. uit Afghanistan te regelen omdat jullie leven in gevaar was. Uw broer Y. was inmiddels voor een opleiding naar de Verenigde Staten vertrokken.

Op 10 oktober 2015 vertrok u samen met uw broer S. uit Afghanistan. In Bulgarije raakte u van uw broer gescheiden. U kwam in België aan op 26 november 2015 en diende een asielaanvraag in bij de DVZ op 1 december 2015.

Uw broer S. (NN. 91000201788) kwam enkele maanden later in België aan en diende een asielaanvraag in op 6 januari 2016.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: diverse kopies van documenten met betrekking tot uw broer Y. en zijn carrière bij de ANP; twee certificaten waaruit blijkt dat u slaagde voor opleidingen binnen de ANP; uw voorlopige politiebadge; uw politiebadge; twee bankkaarten op uw naam; uw kaart van PRC; een USB-stick met diverse foto's van u en uw broer Y.; prints van diverse foto's van u en uw broer Y.; een envelop.

Na het persoonlijk onderhoud deelde u nog mee dat de naam van uw overste bij uw eerste job H.K. heette. Hij zou omgekomen zijn tijdens een bomaanslag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw profiel van politiecommandant bij de ANP door de Commissarisgeneraal niet in twijfel wordt getrokken en dus als geloofwaardig wordt beoordeeld. U legt hierover immers omstandige coherente verklaringen af die gepaard gaan met het voorleggen van de nodige bewijsstukken omtrent uw functie. Gezien volgens de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010 werknemers van de veiligheidsdiensten aanzien moeten worden als een risicoprofiel, en gelet op de zichtbaarheid van de door u uitgeoefende functie(s), kan in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie allerm minst worden uitgesloten.

Niettegenstaande uw nood aan internationale bescherming dient, gezien uw profiel, de specifieke dienst waarvoor u werkzaam was en uw activiteiten voor deze dienst, in het kader van het onderzoek naar uw asielmotieven door het CGVS evenwel te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) vermelde uitsluitingsgronden.

Artikel 1, par F (b) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Het UNHCR stelt in deze dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses* : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003). Dit blijkt tevens uit artikel 12, par 2 (b) van de Kwalificatierichtlijn waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet- politieke misdrijven aangemerkt kunnen worden.

Opdat er van deelneming aan een in art. 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses* : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003., nr.18). In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het, Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Er is dus sprake van een substantiële bijdrage als er een causaal verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het misdrijf in kwestie.

In casu dienen uw handelingen in de periode dat u als lid van de ANP werkzaam was in het detentiecentrum van de provinciale politiefchef van Nangarhar te worden onderzocht.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode 1389-1390 gedurende 9 à 10 maanden gewerkt hebt als assistent van het hoofd van het detentiecentrum van de provinciale politiefchef van Nangarhar, A.S.P. (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 22.02.2017, p. 3-4 en zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 5-6). U had daar de rang van eerste satanman (sergeant) en u moest in die functie, onder andere, hogere officials van de CID of NDS die in uw detentiecentrum gedetineerden kwamen verhoren, bijstaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 5-8). U verklaarde verder dat de gedetineerden, wanneer ze niet meewerkten tijdens hun verhoor, foutieve informatie gaven of hun misdaden ontkenden, in opdracht van de CID of de NDS door u en uw collega's werden geslagen met als doel deze mensen te laten bekennen of hen de juiste informatie te doen geven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7-8). U verklaarde dat er daarnaast nog verschillende technieken werden toegepast om deze gedetineerden te doen praten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7). Gevraagd om deze technieken te beschrijven, stelde u dat jullie ze sloegen met pijpen terwijl ze vastgebonden waren aan handen en voeten, ze ophingen aan hun benen, ze hun genitaliën afbonden met een touw en hun overgoten met koud water (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7). Gevraagd of u zelf actief deelnam aan de toepassing van deze technieken, beaamde u dat u daar aan mee deed. U stelde dat u een persoon die een zelfmoordaanslag had willen plegen, zo hard hebt geslagen dat hij bijna stierf (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7).

Nog in verband met deze man stelde u dat jullie hem sloegen, hem aan zijn baard vasthielden en martelden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 4). U verklaarde verder dat u niet enkel hem hebt geslagen, maar ook andere gevangenen die beschuldigd waren van misdaden zoals verkrachting, moord, kinderontvoering en dealen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7). Verder tijdens uw gehoor verklaarde u nog dat u, volgens het bevel dat u kreeg, de gedetineerden vastbond, sloeg en op de grond drukte en dat u elke straf die u bevolen werd, uitvoerde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u zich schuldig hebt gemaakt aan foltering. Foltering dient te worden gekwalificeerd als een ernstig, niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1F b van de Vluchtelingenconventie.

Zij vooreerst opgemerkt dat de daden die u hebt gesteld, plaatsvonden buiten uw land van toevlucht en voor u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Ten tweede dienen de door u gestelde handelingen ook als ernstig te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt dat u actief, als mededader, hebt deelgenomen aan het mishandelen van verdachten met het oog op het bekomen van hun medewerking en/of bekentenissen, waarbij eveneens ernstige fysieke letsels konden ontstaan. Het doelbewust schaden van de fysieke integriteit van een persoon in dit kader kan niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden. Foltering wordt in het Belgisch strafrecht gedefinieerd als "elke opzettelijke onmenselijke behandeling die hevige pijn of ernstig en vreselijk lichamelijk of geestelijk lijden veroorzaakt". Onmenselijke behandeling wordt gedefinieerd als "elke behandeling waardoor een persoon opzettelijk ernstig geestelijk of lichamelijk leed wordt toegebracht, onder meer om van hem inlichtingen te verkrijgen of bekentenissen af te dwingen of om hem te straffen, of om druk op hem of op derden uit te oefenen, of hem of derden te intimideren. (art. 417bis SW). Op het onderwerpen van een persoon aan foltering of een onmenselijke behandeling staan in het Belgisch strafrecht respectievelijk gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar en 5 tot 10 jaar. Deze straffen worden verzwaaard tot respectievelijk 15 tot 20 jaar en 10 tot 15 jaar indien de feiten gepleegd worden door "een openbaar officier of ambtenaar, drager of agent van de openbare macht die handelt naar aanleiding van de uitoefening van zijn bediening" (art. 417ter en art. 417quater SW). Bijgevolg kan dit misdrijf, dat een ernstige schending van de fysieke en/of psychische integriteit van het slachtoffer vormt, niet anders dan ernstig genoemd worden.

Ten slotte kan er ook geen sprake zijn van een politiek misdrijf, waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Het verbod op foltering is namelijk in het internationaal recht terug te vinden in talrijke verdragen (zie bv. art.3 EVRM en art.5 UVRM) en behoort tot het internationaal gewoonterecht. (UNHCR: Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.87).

Een belangrijk verdrag in dit kader is het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 en door België geratificeerd op 9 juni 1999 (B.S., 28 oktober 1999). Volgens dit verdrag kunnen geen uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen ter rechtvaardiging van foltering. (art.2 CAT) Het UNHCR stelt eveneens dat "[...] daden van foltering verboden zijn in het internationaal recht. Afhankelijk van de context, zullen zij doorgaans aanleiding geven tot uitsluiting onder artikel 1F". (UNHCR: Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.27).

Dient dan ook te worden geconcludeerd dat de foltering waarbij u betrokken was en een actieve rol bij hebt gespeeld, gekwalificeerd moet worden als een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 par F (b) van de Vluchtelingenconventie.

U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die kunnen doen besluiten dat u niet betrokken was bij misdrijven en daden die onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie vallen of die u vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS gaf u meermaals te kennen dat u louter de bevelen van uw oversten uitvoerde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 6, 8, 9). Het opvolgen van bevelen kan in casu evenwel niet aanvaard worden als verschoningsgrond.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat in het Verdrag van New York d.d.10/12/1984 uitdrukkelijk wordt gesteld dat het bevel van een meerdere of van een publieke autoriteit niet kan worden ingeroepen als rechtvaardiging voor foltering. (art.2.3 CAT) Het opvolgen van bevelen van hogerhand als verschoningsgrond komt ook aan bod in artikel 33 van het Statuut van Rome. Dit artikel stelt dat, voor de misdrijven waarvoor het Internationaal Strafhof bevoegd is, dit verweer enkel als verschoningsgrond aanvaard wordt als (i) de beschuldigde wettelijk verplicht was om bevelen van de regering of de meerdere in kwestie te gehoorzamen; (ii) de persoon niet wist dat het bevel onwettig was; en (iii) het bevel zelf niet manifest onwettig was. Deze voorwaarden zijn cumulatief. In casu is aan deze voorwaarden geenszins voldaan.

Immers, gezien de aard van de handelingen (opzettelijk gebruik van fysiek geweld op verdachten) waren deze bevelen manifest onwettig, en mag tevens verwacht worden dat u op de hoogte was van de onwettelijkheid ervan.

Zij hierbij tevens opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich maar al te goed bewust was van de rol die u bij de verhoren telkens zou moeten gaan spelen. Zo stelde u dat u, van zodra uw baas of directeur u liet weten dat er een gevangene zou moeten worden ondervraagd, wist dat er zou geslagen worden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 8). Daarenboven stelde u dat u deze bevelen van uw oversten om te straffen en te slaan uitvoerde "vanuit het diepste van uw hart" (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 8).

Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u niet gedwongen was om de Afghaanse politie te vervoegen maar dit volledig uit vrije wil hebt gedaan. In verband met uw toetreding tot de Afghaanse politie verklaarde u immers dat u, na uw terugkeer vanuit Griekenland naar Afghanistan, gedurende twee tot twee en een halve maand met vrienden rondhing en zich verveelde voor u uw oudere broer, die reeds bij de ANP werkzaam was, contacteerde en hij u naar de politieacademie doorverwees (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 3 en 4).

Ook blijkt uit uw verklaringen dat u voldoende mondig was om, al bij aanvang van uw carrière bij de ANP, de bevelen van uw oversten openlijk in vraag te stellen en zelfs te weigeren. Zo stelde u, toen u gevraagd werd of u ooit geprobeerd hebt om een bevel te weigeren, dat er eens een gevangene was die enkel door de commandant mocht worden meegenomen. U stelde dat u zonder schriftelijk bevel nooit iemand een gevangene liet meenemen, hoe hoog hun rang ook was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 8). Toen u later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals expliciet de vraag werd gesteld of u ooit een bevel om gedetineerden te martelen, weigerde, stelde u dat u in het detentiecentrum nooit een bevel hebt geweigerd, maar dat u in uw daaropvolgende job bij de QRF (Quick Reaction Force), wel een persoonlijk probleem had met uw overste die zijn persoonlijke zaken liet regelen tijdens zijn werktijd. U confronteerde deze man hiermee, waarop hij tegen u in ging (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 9). U voegde hieraan toe dat u, behalve met hem, nooit met iemand een probleem hebt gehad en dat dit de eerste keer was dat u ergens niet mee akkoord ging. Gevraagd naar wat er met u zou gebeuren als u zou geweigerde hebben om iemand te martelen, stelde u dat u enkel dacht dat het criminelen en vijanden waren en dat u alleen daar aan dacht (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 9).

Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat u weinig spijt of wroeging over het gebeurde betoont, integendeel. U stelde tijdens uw persoonlijk onderhoud zelfs dat u, als u er nu achteraf op terugkijkt, denkt dat u een goede job hebt gedaan en dat uw hart u zegt dat u ze nog harder had moeten slaan aangezien deze mensen niet enkel uw leven maar dat van vele anderen hebben geruïneerd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 8). Nog verklaarde u "ik vraag mezelf soms af, waarom was ik zo wreed. Maar ik was niet wreed, het was mijn job en zij waren onze vijanden" (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7). Bovendien wordt opgemerkt dat u uw job in het detentiecentrum van de provinciale politiechef van Nangarhar niet verliet uit wroeging, maar omdat u, en andere sterke jongens, een job werd aangeboden die goed was voor u omdat er een hoger salaris aan vast hing en u uitgebreider zou worden opgeleiden en getraind (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 9).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplichtig bent aan niet-politieke misdrijven. U moet dan ook worden uitgesloten van de Vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, par. F (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Bijgevolg dient u om dezelfde redenen te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen daar ze enkel een aanwijzing vormen voor uw identiteit, herkomst, profiel en familiale situatie. Geen van deze documenten bevat enige informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u niet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. Ook uw toevoeging dat u zich na het onderhoud de naam van uw eerste commandant herinnerde wijzigt deze beoordeling niet. Ter volledigheid dient te worden opgemerkt dat in hoofde van uw broer S. (NN. 91000201788) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus werd genomen. Deze beslissing houdt niet in dat aan u eveneens een internationale beschermingsstatus moet worden toegekend aangezien elke asielaanvraag op haar individuele merites beoordeeld dient te worden. Bovendien oordeelt het CGVS dat u wel degelijk in aanmerking komt voor internationale bescherming maar uitgesloten moet worden van deze internationale bescherming.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, in casu Afghanistan.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.2.2.1. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn profiel van politiecommandant bij de Afghaanse Nationale Politie (hierna: ANP) geloofwaardig heeft gemaakt, dat gezien de beschikbare informatie hierbij geenszins kan worden uitgesloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft, doch dat verzoeker van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden uitgesloten daar hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan in de zin van artikel 1, F, (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, meer bepaald foltering, zonder dat hij hiervoor afdoende verschoningsgronden kan doen gelden, terwijl de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) deze voorgaande vaststellingen niet zouden kunnen wijzigen.

2.2.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in een deel van zijn eerdere verklaringen, het minimaliseren van zijn daden, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht motiveert dat verzoeker zijn profiel van politiecommandant bij de ANP geloofwaardig maakt en dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker omwille van dit profiel en de zichtbaarheid ervan een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal op de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 1, F, b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (een ernstig, niet-politiek misdrijf) en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot de principes die van toepassing zijn bij de beoordeling van de uitsluitingsgrond voorzien in het voormelde artikel 1, F, (b) wijst de commissaris-generaal op de uiteenzetting van UNHCR aangaande de factoren die in rekening worden genomen bij het beoordelen van het ernstig en het niet-politiek karakter van een misdrijf, alsook op de wijze van het beoordelen van de individuele verantwoordelijkheid van de asielzoeker. In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel element aan dat op deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen.

2.2.2.4. De commissaris-generaal onderzoekt vervolgens de handelingen die verzoeker in zijn periode als lid van de ANP in het detentiecentrum van de provinciale politiefchef van Nangarhar stelde en komt terecht tot het besluit dat deze kunnen worden beschouwd als foltering, een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1, F, b):

“Uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode 1389-1390 gedurende 9 à 10 maanden gewerkt hebt als assistent van het hoofd van het detentiecentrum van de provinciale politiefchef van Nangarhar, A.S.P. (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 22.02.2017, p. 3-4 en zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 5-6). U had daar de rang van eerste satanman (sergeant) en u moest in die functie, onder andere, hogere officials van de CID of NDS die in uw detentiecentrum gedetineerden kwamen verhoren, bijstaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 5-8). U verklaarde verder dat de gedetineerden, wanneer ze niet meewerkten tijdens hun verhoor, foutieve informatie gaven of hun misdaden ontkenden, in opdracht van de CID of de NDS door u en uw collega's werden geslagen met als doel deze mensen te laten bekennen of hen de juiste informatie te doen geven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7-8). U verklaarde dat er daarnaast nog verschillende technieken werden toegepast om deze gedetineerden te doen praten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7). Gevraagd om deze technieken te beschrijven, stelde u dat jullie ze sloegen met pijpen terwijl ze vastgebonden waren aan handen en voeten, ze ophingen aan hun benen, ze hun genitaliën afbonden met een touw en hun overgoten met koud water (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7). Gevraagd of u zelf actief deelnam aan de toepassing van deze technieken, beaamde u dat u daar aan mee deed. U stelde dat u een persoon die een zelfmoordaanslag had willen plegen, zo hard hebt geslagen dat hij bijna stierf (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7). Nog in verband met deze man stelde u dat jullie hem sloegen, hem aan zijn baard vasthielden en martelden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 4). U verklaarde verder dat u niet enkel hem hebt geslagen, maar ook andere gevangenen die beschuldigd waren van misdaden zoals verkrachting, moord, kinderontvoering en dealen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7). Verder tijdens uw gehoor verklaarde u nog dat u, volgens het bevel dat u kreeg, de gedetineerden vastbond, sloeg en op de grond drukte en dat u elke straf die u bevolen werd, uitvoerde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u zich schuldig hebt gemaakt aan foltering. Foltering dient te worden gekwalificeerd als een ernstig, niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1F b van de Vluchtelingenconventie.

Zij vooreerst opgemerkt dat de daden die u hebt gesteld, plaatsvonden buiten uw land van toevlucht en voor u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Ten tweede dienen de door u gestelde handelingen ook als ernstig te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt dat u actief, als mededader, hebt deelgenomen aan het mishandelen van verdachten met het oog op het bekomen van hun medewerking en/of bekentenissen, waarbij eveneens ernstige fysieke letsels konden ontstaan. Het doelbewust schaden van de fysieke integriteit van een persoon in dit kader kan niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden. Foltering wordt in het Belgisch strafrecht gedefinieerd als “elke opzettelijke onmenselijke behandeling die hevige pijn of ernstig en vreselijk lichamelijk of geestelijk lijden veroorzaakt”. Onmenselijke behandeling wordt gedefinieerd als “elke behandeling waardoor een persoon opzettelijk ernstig geestelijk of lichamelijk leed wordt toegebracht, onder meer om van hem inlichtingen te verkrijgen of bekentenissen af te dwingen of om hem te straffen, of om druk op hem of op derden uit te oefenen, of hem of derden te intimideren. (art. 417bis SW). Op het onderwerpen van een persoon aan foltering of een onmenselijke behandeling staan in het Belgisch strafrecht respectievelijk gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar en 5 tot 10 jaar. Deze straffen worden verzwaaard tot respectievelijk 15 tot 20 jaar en 10 tot 15 jaar indien de feiten gepleegd worden door “een openbaar officier of ambtenaar, drager of agent van de openbare macht die handelt naar aanleiding van de uitoefening van zijn bediening” (art. 417ter en art. 417quater SW). Bijgevolg kan dit misdrijf, dat een ernstige schending van de fysieke en/of psychische integriteit van het slachtoffer vormt, niet anders dan ernstig genoemd worden.

Ten slotte kan er ook geen sprake zijn van een politiek misdrijf, waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Het verbod op foltering is namelijk in het internationaal recht terug te vinden in talrijke verdragen (zie bv. art.3 EVRM en art.5 UVRM) en behoort tot het internationaal gewoonterecht. (UNHCR: Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.87).

Een belangrijk verdrag in dit kader is het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 en door België geratificeerd op 9 juni 1999 (B.S., 28 oktober 1999). Volgens dit verdrag kunnen geen uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen ter rechtvaardiging van foltering. (art.2 CAT) Het UNHCR stelt eveneens dat "[...] daden van foltering verboden zijn in het internationaal recht. Afhankelijk van de context, zullen zij doorgaans aanleiding geven tot uitsluiting onder artikel 1F". (UNHCR: Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.27).

Dient dan ook te worden geconcludeerd dat de foltering waarbij u betrokken was en een actieve rol hebt gespeeld, gekwalificeerd moet worden als een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 par F (b) van de Vluchtelingenconventie."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift met klem ontkent "enige vorm van misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid te hebben begaan", dient erop gewezen dat, zoals blijkt uit de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven, in casu toepassing wordt gemaakt van de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 1, F, b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (een ernstig, niet-politiek misdrijf begaan buiten het land van toevlucht, voor dat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten) en dus niet, zoals verzoeker lijkt te suggereren, van de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 1, F, (a) van hetzelfde Verdrag.

2.3.2.5. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze dat verzoeker geen afdoende verschoningsgronden kan doen gelden die zouden kunnen doen besluiten dat hij niet betrokken was bij de misdrijven waarvan sprake in artikel 1, F, (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of die hem zouden vrijpleiten van zijn individuele verantwoordelijkheid:

"Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS gaf u meermaals te kennen dat u louter de bevelen van uw oversten uitvoerde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 6, 8, 9). Het opvolgen van bevelen kan in casu evenwel niet aanvaard worden als verschoningsgrond.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat in het Verdrag van New York d.d.10/12/1984 uitdrukkelijk wordt gesteld dat het bevel van een meerdere of van een publieke autoriteit niet kan worden ingeroepen als rechtvaardiging voor foltering. (art.2.3 CAT) Het opvolgen van bevelen van hogerhand als verschoningsgrond komt ook aan bod in artikel 33 van het Statuut van Rome. Dit artikel stelt dat, voor de misdrijven waarvoor het Internationaal Strafhof bevoegd is, dit verweer enkel als verschoningsgrond aanvaard wordt als (i) de beschuldigde wettelijk verplicht was om bevelen van de regering of de meerdere in kwestie te gehoorzamen; (ii) de persoon niet wist dat het bevel onwettig was; en (iii) het bevel zelf niet manifest onwettig was. Deze voorwaarden zijn cumulatief. In casu is aan deze voorwaarden geenszins voldaan. Immers, gezien de aard van de handelingen (opzettelijk gebruik van fysiek geweld op verdachten) waren deze bevelen manifest onwettig, en mag tevens verwacht worden dat u op de hoogte was van de onwettelijkheid ervan.

Zij hierbij tevens opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich maar al te goed bewust was van de rol die u bij de verhoren telkens zou moeten gaan spelen. Zo stelde u dat u, van zodra uw baas of directeur u liet weten dat er een gevangene zou moeten worden ondervraagd, wist dat er zou geslagen worden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 8). Daarenboven stelde u dat u deze bevelen van uw oversten om te straffen en te slaan uitvoerde "vanuit het diepste van uw hart" (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 8).

Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u niet gedwongen was om de Afghaanse politie te vervoegen maar dit volledig uit vrije wil hebt gedaan. In verband met uw toetreding tot de Afghaanse politie verklaarde u immers dat u, na uw terugkeer vanuit Griekenland naar Afghanistan, gedurende twee tot twee en een halve maand met vrienden rondhing en zich verveelde voor u uw oudere broer, die reeds bij de ANP werkzaam was, contacteerde en hij u naar de politieacademie doorverwees (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 3 en 4).

Ook blijkt uit uw verklaringen dat u voldoende mondig was om, al bij aanvang van uw carrière bij de ANP, de bevelen van uw oversten openlijk in vraag te stellen en zelfs te weigeren. Zo stelde u, toen u gevraagd werd of u ooit geprobeerd hebt om een bevel te weigeren, dat er eens een gevangene was die enkel door de commandant mocht worden meegenomen. U stelde dat u zonder schriftelijk bevel nooit iemand een gevangene liet meenemen, hoe hoog hun rang ook was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 8).

Toen u later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals expliciet de vraag werd gesteld of u ooit een bevel om gedetineerden te martelen, weigerde, stelde u dat u in het detentiecentrum nooit een bevel hebt geweigerd, maar dat u in uw daaropvolgende job bij de QRF (Quick Reaction Force), wel een persoonlijk probleem had met uw overste die zijn persoonlijke zaken liet regelen tijdens zijn werktijd. U confronteerde deze man hiermee, waarop hij tegen u in ging (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 9). U voegde hieraan toe dat u, behalve met hem, nooit met iemand een probleem hebt gehad en dat dit de eerste keer was dat u ergens niet mee akkoord ging. Gevraagd naar wat er met u zou gebeuren als u zou geweigerde hebben om iemand te martelen, stelde u dat u enkel dacht dat het criminelen en vijanden waren en dat u alleen daar aan dacht (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 9).

Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat u weinig spijt of wroeging over het gebeurde betoont, integendeel. U stelde tijdens uw persoonlijk onderhoud zelfs dat u, als u er nu achteraf op terugkijkt, denkt dat u een goede job hebt gedaan en dat uw hart u zegt dat u ze nog harder had moeten slaan aangezien deze mensen niet enkel uw leven maar dat van vele anderen hebben geruïneerd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 8). Nog verklaarde u "ik vraag mezelf soms af, waarom was ik zo wreed. Maar ik was niet wreed, het was mijn job en zij waren onze vijanden" (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 7). Bovendien wordt opgemerkt dat u uw job in het detentiecentrum van de provinciale politiefchef van Nangarhar niet verliet uit wroeging, maar omdat u, en andere sterke jongens, een job werd aangeboden die goed was voor u omdat er een hoger salaris aan vast hing en u uitgebreider zou worden opgeleiden en getraind (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13.04.2018, p. 9)."

2.3.2.6. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het oneens is met de voormelde motivering uit de bestreden beslissing. Zo stelt hij dat hij "*bij het nalezen van de gehoren moet zij met grote verbazing vaststellen dat er dingen werden genoteerd die zij nooit heeft verklaard*" en dat hij dan ook vermoedt "*dat de protection officer of de tolk haar op bepaalde punten niet goed hebben begrepen*". Uit een verdere lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker vervolgens zijn eerdere verklaringen op een aantal kernpunten fundamenteel wijzigt.

Dienaangaande dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker bij aanvang van zijn beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het hart werd gedrukt dat hij problemen met de tolk steeds dient te vermelden. Gedurende geen van beide onderhouden maakten verzoeker of zijn raadsman enige opmerking aangaande vertaalproblemen met de *protection officer* en/of met de tolk. Het *post factum* aanvoeren dat er tijdens de persoonlijke onderhouden zaken zouden zijn genoteerd die verzoeker nooit zou hebben verklaard, om vervolgens ook nog een aantal van zijn verklaringen zoals opgenomen in de notities van de persoonlijk onderhouden te wijzigen en/of te minimaliseren, is allerm minst ernstig. Dit klemt des te meer daar een kopie van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud aan verzoeker werd bezorgd (administratief dossier, stuk 3) en hij naliet om opmerkingen over deze notities aan de commissaris-generaal over te maken. De commissaris-generaal wijst verzoeker er bij het bezorgen van deze kopie terecht op dat blijkens artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bereikt, *quod in casu*. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van zijn tweede persoonlijk onderhoud op 13 april 2018. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn taken en werkzaamheden als lid van ANP in het detentiecentrum van de provinciale politiefchef van Nangarhar tracht te minimaliseren en stelt dat hij nooit deelnam aan de ondervragingen en dat hij slechts éénmaal koud water over een verdachte heeft gegoten, kan hij, gezien het geheel van voorgaande vaststellingen, dan ook geenszins worden bijgetreden.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij zich bij zijn daden als lid van de ANP niet goed voelde, maar dat hij nooit iets anders heeft gekend daar mensenrechten in Afghanistan nooit hebben bestaan, dat hij er nooit bij heeft stilgestaan dat deze technieken "*mensontredderend*" waren en dat hij dacht dat zulke zaken overal in de wereld gebeurden doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Het is immers niet nodig dat de handelingen zowel in het land van herkomst als in het land waar het verzoek is ingediend een misdrijf vormen. Het volstaat dat de handelingen in de meeste rechtsgebieden als een ernstig misdrijf worden beschouwd. Verzoekers stelling bovendien dat hij dacht dat dergelijke praktijken overal ter wereld voorkomen kan niet worden volgehouden nu hij een tijd in Europa heeft verbleven alvorens zijn functie bij de Afghaanse politie op te nemen. Verzoeker woonde immers verschillende jaren in Giekenland voor hij (weliswaar na een terugkeer naar Afghanistan) in 2015 naar België kwam.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij onmogelijk *“tegen deze diepgewortelde gewoontes”* kon opkomen zonder gevaar voor zijn leven en dat hij geen vragen kon stellen over de wanpraktijken, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde als volgt: *“Als ik er nu achteraf op terugkijk, zeg ik dat ik een goede job heb gedaan. Mijn hart zegt me dat ik ze nog harder had moeten slaan.”* (notities van het persoonlijk onderhoud 13 april 2018 (hierna: notities II), p. 8). Hieruit blijkt dat verzoeker deze folteringen wetens en willens uitvoerde; bovendien valt dit moeilijk te rijmen met zijn bewering dat hij onmogelijk tegen de wanpraktijken in kon gaan zonder gevaar voor eigen leven; verzoeker meent immers dat hij goed werk leverde en beschouwde de praktijken klaarblijkelijk niet als “wanpraktijken”. De bewering in onderhavig verzoekschrift dat *“Het knaagde weldegelijk aan haar geweten hoe deze mensen behandeld werden”* valt evenmin te rijmen met de hiervoor geciteerde verklaringen tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud. Tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud maakte verzoeker verder op geen ogenblik melding van wroeging (notities II, p. 9). Dat verzoeker *post factum* in zijn verzoekschrift plots toevoegt dat hij niet enkel omwille van een beter loon deze overplaatsing deed, is dan ook allerm minst ernstig.

Wat betreft verzoekers opmerkingen in zijn verzoekschrift dat hij slechts bevelen opvolgde en dus niet anders kon dan gevangenen te folteren, verliest hij vooreerst uit het oog dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt:

“Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat in het Verdrag van New York d.d.10/12/1984 uitdrukkelijk wordt gesteld dat het bevel van een meerdere of van een publieke autoriteit niet kan worden ingeroepen als rechtvaardiging voor foltering. (art.2.3 CAT) Het opvolgen van bevelen van hogerhand als verschoningsgrond komt ook aan bod in artikel 33 van het Statuut van Rome. Dit artikel stelt dat, voor de misdrijven waarvoor het Internationaal Strafhof bevoegd is, dit verweer enkel als verschoningsgrond aanvaard wordt als (i) de beschuldigde wettelijk verplicht was om bevelen van de regering of de meerdere in kwestie te gehoorzamen; (ii) de persoon niet wist dat het bevel onwettig was; en (iii) het bevel zelf niet manifest onwettig was. Deze voorwaarden zijn cumulatief. In casu is aan deze voorwaarden geenszins voldaan. Immers, gezien de aard van de handelingen (opzettelijk gebruik van fysiek geweld op verdachten) waren deze bevelen manifest onwettig, en mag tevens verwacht worden dat u op de hoogte was van de onwettelijkheid ervan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing tevens terecht op gewezen dat verzoeker geenszins werd gedwongen om de ANP te vervoegen, noch om er te blijven. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij werkelijk in de onmogelijkheid was om zonder gevaar voor zijn leven te weigeren aan folterpraktijken deel te nemen.

2.2.2.7. Aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen daar ze enkel een aanwijzing vormen voor uw identiteit, herkomst, profiel en familiale situatie. Geen van deze documenten bevat enige informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u niet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. Ook uw toevoeging dat u zich na het onderhoud de naam van uw eerste commandant herinnerde wijzigt deze beoordeling niet.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel inhoudelijk verweer.

2.2.2.8. Ten slotte stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal heeft voldaan aan zijn wettelijke verplichting om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet: *“Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, in casu Afghanistan.”*

2.2.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, besluit de commissaris-generaal terecht dat verzoeker op grond van artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.2.10. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER